

ærede Minister, blive Bedkommendes egen Sag at indlægge sig til Observation paa en Sindsfygeanstalt, og før han havde gjort det, kunde der ikke være Tale om, at der vilde blive gjort Noget for ham. Sa, det er jo Spørgsmaalet, om det kan siges at være absolut nødvendigt, at man skal ligge paa en Sindsfygeanstalt i kortere eller længere Tid for igjen at kunne blive betragtet som et almindeligt Menneske; det er det, som man fra dette Things Side dog ikke ubetinget har kunnet forudsætte. Jeg skal imidlertid gjerne indrømme den ærede Minister, at det ikke er eller kan være dette Things Opgave at dømme om, hvorvidt Manden er bleven rast eller ikke, men det gjør Thinget heller ikke, Thinget henviser kun Andragendet til den høitærede Ministers Overveielse eller nærmere Undersøgelse, Andet gjør Thinget ikke, og det forekommer mig, at det maa ligge for Thinget og har altid ligget for det, naar der kommer Andragender, som man synes, at der er god Grund til at tage sig af; det vil Thinget vist ogsaa gjøre for Fremtiden. Naar det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds, da han sidste Gang havde Ordet, sagde, at Hættel ifølge en afgiven Erklæring ikke var uden Formue, og at der ikke vil blive negtet ham de fornødne Penge til at komme i Bei, hvori da altsaa ogsaa maatte ligge, at han kunde faae de fornødne Penge til at kunne lade sig indlægge paa en Sindsfygeanstalt, saa forekommer dette mig ikke at være godtgjort (Bagger: Manden har Penge!). Det kan ikke nytte ham noget, naar han ikke raader over dem, og det er et Spørgsmaal, om Bedkommende tilstaa ham Pengene; thi den Mand, fra hvem Erklæringen er kommen med den Bemærkning, at Bedkommende kan faae Penge til at komme i Bei, siger, at Episteket har dømt ham sindsfyg, og saa er der Intet derved at gjøre; Episteket har dømt i Hensynt til en Erklæring fra Sindsfygelegen i Aarhus, saa der er ingen Grund til at fravige Dommen. Det er altsaa meget tvivlsomt, om han kan faae Penge i det omhandlede Niemed, da vedkommende Mand vil mene, at det kan ikke nytte ham. Med Hensyn til Indstillingen under Nr. 15 angaaende „Thalia“, skal jeg gjøre den Bemærkning overfor det ærede Medlem for Aalborg (H. Steffensen), at det tror jeg dog ikke, at man kan sige med Grund, at naar man indbringer et saadant Andragende, fordi man derved vil forhindre Bedkommende i at drive Sangerinduevesen for ikke at sige Sangerinduevesen, kunde enhver Mand, der vilde have Theater, blot begynde at lave Noget, der var daarligt, og saa komme og bede om Theaterbevilling, for ellers vilde han blive ved med det Daarlige. Det var ikke Thingets Sag mente ogsaa det ærede Medlem at have med Slags Ting at gjøre, det maatte være Justitsministerens og Politiets Sag at afgjøre dem. Jeg vil dertil sige, at det er ikke enhver Mand, det ligger for at gaa hen at lave

Noget istand og saa paa Grundlag deraf forlange en Theaterbevilling med Trusel om ellers at ville gjøre noget Daarligere. Spørgsmaalet er, om ikke en nærmere Undersøgelse vil vise, at denne Mand har i den korte Tid, han har havt Theaterbevilling, vidst at benytte den saa anstændigt, at der vel kunde være Grund til at forny den, saa at han kunde fortsætte paa samme Maade som begyndt. Det er altsaa ikke sagt, at Enhver, der har Forlystelseslokale, kan gjøre noget Saadant gjældende, som det ærede Medlem mente. Naar det er sagt, at det maatte være Politiets Sag at sætte den rette Grændse for Sangerinduevesenet, saa kan det godt være; men Faktum er, at Sangerinduevesenet eller Sangerinduevesenet trives, og jeg skal ikke negte, at jeg blev noget overrasket ved den Forklaring, som den ærede Minister gav af denne Sag. Det har ganske vist forundret mig, at saa meget af den Slags Ting, der gaar i Svang her i Kjøbenhavn, kan taales; det har forundret mig, men jeg troede i min Uvidenhed, at det formodentlig maatte være af den Grund, at de paagjældende Myndigheder fandt, at der var Noget, der var endnu værre, og derfor taalte et i og for sig temmelig stort Onde for ikke at faae det værste; jeg har troet, at, naar man tillod det, var det, fordi man ansaa det for nødvendigt. Nu hørte jeg den ærede Minister oplyse, at det væsentlig eller for en stor Del er økonomiske Hensyn overfor de Paagjældende, som ere de afgjørende, og at man har gjort sig til Regel først efterhaanden, som disse Bevillinger udløbe, at indskrænke deres Antal, samtidig med at man ikke giver nye Bevillinger. Den ærede Minister var imidlertid selv kommen i Tanke om, at dette er en temmelig langsom Bei. Jeg tror, det er en aldeles forfæstelig Bei, dersom det ikke er Andet end økonomiske Hensyn, som hindre disse Bevillingers Ophævelse. Jeg tror, at, selv om der maatte være Tale om at give Erstatning, vilde der fra dette Things Side ikke være Noget ivoien for, at man kunde yde Bidrag for at faae havet noget saa Demoraliserende som dette Sangerinduevesen. Naar den ærede Minister overfor denne Sag erklærede, at det er det Samme, om dette Andragende henvises eller ikke, da der alligevel ikke vilde blive gjort Noget derved, kan jeg kun sige, at det maa blive den høitærede Ministers Sag at tage, hvilken Bestemmelse derom han finder fornuftig, men jeg skal fremdeles anbefale Thinget at følge Udvalgets Indstilling.

Formanden (Krabbe): En Bemærkning, der i Anledning af den foreliggende Indstilling fremkom fra den høitærede Ministers Side om et andet Forhold, nemlig om Sangkafæerne, blev forfulgt videre af den ærede Ordfører til et Spørgsmaal om Afskaffelse af disse og endog eventuel Erstatning i den Anledning. Disse